

libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Născut la Brașov (1958), Călin Hentea are studii politehnice (1983), dar a devenit ofițer MAPN în 1986. Este doctor Magna cum Laude în științe militare, cu o teză despre propagandă și operații informaționale. A fost inginer proiectant și apoi redactor în Trustul de presă al armatei. Începând din 2001 a lucrat în Secția PSYOPS din Statul Major General, participând la misiuni internaționale în Albania, Kosovo, Afganistan. A trecut în rezervă în 2008, colonel. Este colaborator al revistelor Magazin istoric, Historia, dar și Modernism.ro. A publicat mai multe volume de istorie a propagandei.

Călin Hentea

Război pe băncuța dintre blocuri

Roman pamflet din anul Centenar

2019

CUPRINS

IUBITE NE-CETITORULE ROMÂN / 9
UN ACCESORIU INDISPENSABIL / 13
TABIETURI DE BĂTRĂNEI ȘI TEVATURI DE POLITICIENI / 32
PĂLĂRILE LUI DOMINU' PAUL ȘI CĂTEVA AVATARURI SCRITORICEȘTI / 59
INDIGNAREA LUI DOM' PROFESOR VIRGIL ȘI MITOCĂNII DE TOT FELUL / 79
DISCUȚII ÎN BUCĂTĂRIE PE PROBLEME DE FUFET POLITIC ȘI NIȘTE CHEȘTII MILITARE / 97
SUPĂRĂRILE LUI DOM' COSTEL, OFURILE LUI MADAM CHELARU ȘI CĂTEVA SAVANTLĂCURI CULTURALICEȘTI / 126
MISTERELE STATULUI PARALEL ȘI UNELE PEA-CINSTITE CONSIDERAȚII JURIDICE DE CARTIER / 150
„DACĂ E CORUPȚIE, ATUNCI CORUPȚIE SĂ FIE, DA' SĂ ȘTIM ȘI NOI!” / 170
CARE MERITĂ IUBITĂ ȘI ATUNCI CĂND PIERDE / 190
ȘTIRILE CARE NE SUGRUMĂ ATUNCI CĂND NU NE ASURZESC / 204
HARD ȘI SOFT ÎN SPINOASA CHEȘTIUNE A MUII / 223
LISTE SECRETE ȘI NEVINOVAȚII DUREROASE / 240
EPILOG / 251
DISTRIBUȚIA A FOST URMĂTOAREA / 257
DESPRE AUTOR / 270
DE ACELAȘI AUTOR / 271

IUBITE NE-CETITORULE ROMÂN

Sunt perfect conștient că în privința talentului scriitoricesc nu sunt nici Shakespeare și nici Cărtărescu. Dar nu sunt nici acea divuliță, bestselăreasă a unei foarte respectabile edituri. Înțeleg foarte bine de ce tu, ne-cetitorule român, nu poți cheltui pentru cărți mai mult de un pol pe an. Îmi dau seama cum faimoasa cultură de masă din *Epoca de Aur (Cântarea României și Cenaclul Flacăra, included)* a discreditat adevărata cultură și a generat incultura de masă actuală a poporului român. Am ascultat și am fost de acord cu hitul Sarmalelor Reci *Țara te vrea prost*.

Așa stând lucrurile, fie că te-ai născut la sfârșit sau la început de mileniu, dialogurile din această carte ți le-am scris, iubite ne-cetitor român, spre a-ți fi de ajutor în aducerea aminte a unui an din viața ta de cetățean al unei țări ce și-a aniversat, festivalier, Centenarul. Nu-mi fac nicio iluzie despre cât de puțini, mult prea puțini dintre cei ce au serbat cu mici, bere și aplauze prelungite Centenarul României vor ceti această carte. Poate că și mai puțini vor fi acei români care vor simți durerea, exasperarea, dezolarea din spatele acestor rânduri, fotografii și colaje. În niciun caz nu vor fi dintre cei 42% adolescenți români și restul adulți cu drept de vot, analfabeți total sau doar funcțional. Tuturor însă le spun că niciunul dintre subiectele dezbătute cu năduf de Ion și Gheorghe nu a fost inventat,

nu este o utopie (din păcate unele seamănă a distopie), ci au fost culese exclusiv din știrile anilor 2017-2018. În fond, între copertile acestei pseudo-cronici dulci-amare a anului Centenar se află doar o colecție de păreri și gânduri nerețușate ale unor români obișnuiți dintr-un cartier bucureștean, deloc central. Băncuța de pe alea scării, blocul, la fel ca și pensionarii, sunt personajele simbolice ale acestui pamflet politic. Pe unii i-am numit: Ion, Gheorghe, Gina, dom' Costel, madam Chelaru, dom' profesor Virgil sau domnu' Paul. Poreclele inventate pentru personajele politice, partidele sau instituțiile de presă sunt intenționat ușor descifrabile, recognoscibilitatea lor fiind doar unul dintre ingredientele menite să facă comestibil un produs esențialmente amar.

În mod evident, din fiecare pagină răzbate o atitudine deschis asumată, vitriolând tot ceea ce (în principal) pesedismul și-a asociat și a inoculat în societatea românească timp de trei decenii post-decembriste, în continuarea celor cinci decenii pre-decembriste și anume populism, demagogie, naționalism, incompetență, agramatism, nepotism, corupție, hoție... Pentru că puterea politică din 2017-2018 a fost practic monocoloră (aldiștii fiind doar o excrescență pesedistă, asemenea aperiștilor de altădată sau uneperiștilor de mai apoi), politicienii reprezentativi și mai guralivi ai acestui partid și nu cei din opoziție s-au aflat în centrul furtunoaselor discuții de pe băncuța dintre blocuri. Nu te osteni, iubite ne-cititorule, să găsești contra-exemple de la „ăilalți”, (că toți sunt ticăloși, securiști, vânduți lui Soros...) pentru a mă combate principial și obiectiv: știu bine multe hibe ale „ălorlalți”, dar ele nu fac subiectul principal al

acestor pagini, deși înțepături la adresa unor „Iepurași carnivori” sau „Tirbușonari abulici” nu lipsesc. Nu am pretenția unei perfecte neutralități și echidistanțe politice, cum nici personajele mele nu suferă de prea multă principialitate sau obiectivitate: sunt așa cum le-am putea întâlni fiecare dintre noi, pe stradă, la serviciu sau pe băncuța dintre blocuri.

Această carte este despre viața românilor într-un timp în care cel mai mare adulțor al oilor consimte la tortura în masă a miorițelor în drumul lor spre sacrificiu în Orientul Apropiat, iar cea mai de încredere instituție spirituală a poporului tolerează și găzduiește atitudini habotnic-medievale și comportamente arogant-corupte, sub mantia protectoare a oportunismului politic. Tot în acest timp, Justiția a devenit cel mai controversat personaj al vieții politice și sociale: săraca de ea, a fost atât de tăvălită de politicienii puterii, încât a ajuns să nu mai știe dacă rostul ei este condamnarea sau, dimpotrivă, protejarea corupților, hoților, violatorilor, criminalilor de tot felul. Totul desfășurându-se în umbra himerei Statului Paralel...

Despre toate acestea și încă multe altele, stau de vorbă Ion și Gheorghe, doi români ca oricare dintre noi: nici prea bătrâni, dar nici pe departe tineri, nici bogați, dar nici în pragul sărăciei, nici din elita intelectuală, dar nici analfabeți funcționali, ne-înregimentați politic, dar cu opinii politice bine conturate, sau cum ar fi spus nenea Iancu, „nici prea-prea, nici foarte-foarte”.

Îți doresc, așadar, mult iubite cetitorule română, puțin cât vei fi, dar fără de care autorul știe că el nu poate exista, o lectură pe cât de amuzantă, pe atât de motivantă a acestei

cărți, izvorâtă dintr-o sinceră bună-credință și o autentică datorie de conștiință față de țară... cu toți și toate ale ei.

Călin Hentea
septembrie, 2019

UN ACCESORIU INDISPENSABIL

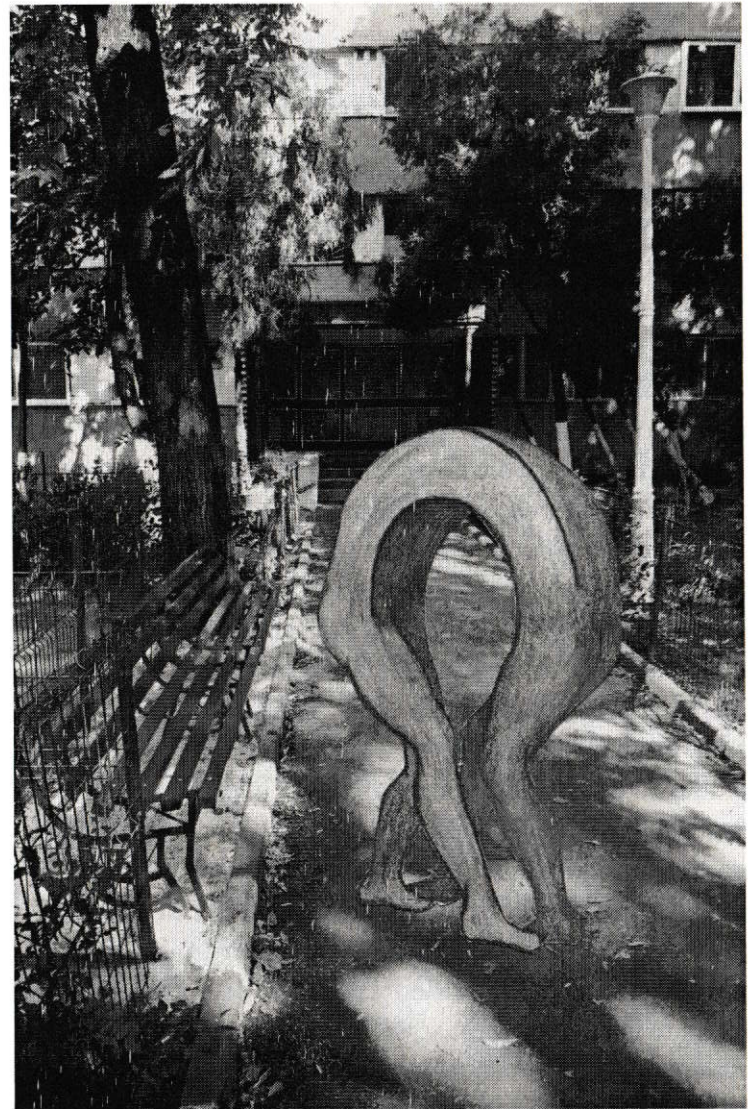
Ion și Gheorghe stau pe băncuța de pe aleea din fața blocului. Ion e ardelean de baștină, dar bucureștean de zeci de ani. Gheorghe e oltean de baștină și bucureștenizat de odată cu Ion. De fapt, familiile amândurora s-au mutat cam în același timp, imediat după ce blocul a fost dat de Partid în folosința clasei muncitoare la sfârșitul anilor '60. Ca urmare, Ion și Gheorghe au fost colegi de clasă la școala generală din vecinătate, ridicată odată cu blocurile, spre folosința tuturor oamenilor muncii, nu doar de la orașe, dar și din cei proaspăt veniți de la sate. Nu-i de mirare că aproape toată viața lor a fost asemănătoare. Desigur, în conformitate cu planificarea înțeleptei conduceri superioare a Partidului.

Revenind în zilele noastre, se făcea că țara se topea, alene, sub puterea a doi vrăjitori: un șmecher de Teleorman, pe nume Hamsterică Dedișor și un fante de Apaca, nu degeaba poreclit Eternul Ginerică. Cum au ajuns cei doi să aburească un popor întreg (mă rog, nu chiar tot poporul, ci doar o majoritate mai disciplinată electoral) este o poveste ce se pierde în negura deceniilor post-decembriste. Cert este că cei ce nu aveau altă treabă (de exemplu, să tragă zi-lumină la job, să conducă o afacere sau să se bucure de micile plăceri ale vieții) se împărțiseră în două tabere ireconciliabile: «pro» și «contra» celor

doi, Hamsterică plus Ginerică. Cei „pro” se prezentau drept români verzi, tradiționali și patrioți, deși ceilalți ziceau despre ei că sunt roșii, iliberali și tâmpiți. Cei „contra” se prezentau drept europeni, democrați și intelectuali, dar ceilalți îi ponegreau drept naziști, securiști (de rit nou) și poponari.

Ion și Gheorghe sunt doi pensionari, încă verzi și destul de viguroși. Adică se află pe muchia schimbării prefixului, spre vârsta a treia. Lui Ion îi place să se alinte și zice că sunt rentieri ai statului român, dar Gheorghe zice doct că eufemismele nu pot ascunde realitatea, adică amândoi sunt niște pensionari. O specie socială pe cale de înmulțire, cel puțin în Europa continentală, spre îngrijorarea, crescândă, a miniștrilor de finanțe și satisfacția, tot ascendentă, a operatorilor de turism în extrasezon. Dar toate acestea se petrec undeva spre vest, pentru că în estul continentului și la poalele Carpaților specia pensionarilor este extrem de apreciată de partidele social-democrate drept jucărie preferată în distracțiile lor electorale. Dar și de Societatea de Transport din București și din alte orașe mai măricele, deoarece pensionarii asigură menținerea constantă a nivelului de îmbulzeală și nervi din autobuze, troleibuze și tramvaie, atunci când restul populației active este la serviciu, la școală, sau doarme.

Conform unui tabiet, reciproc consimțit, cei doi vechi prieteni stau de vorbă pe băncuța dintre blocuri, după prânz, în loc de siestă. Nici Ion și nici Gheorghe nu s-ar fi simțit în largul lor la vreo cârciumă sau pe o terasă de cartier. Lume multă, pestriță peste poate, piețari bătuciți, bețivi taciturni, captivi atoateștiutori ai halbelor ieftine,

„Acea băncuță-agora-dintre-blocuri, indispensabilul accesoriu cotidian al pensionarului român atunci când pune țara la cale”

agitație pentru nimic, consumație așa și așa. S-o ardă în doi, în bucătăria vreunuia, li s-ar fi părut vulgar: atunci când vine omu' la tine, nu-i așa?, îl primești în sufragerie, nu în bucătărie și în papuci. Ca să nu mai punem la socoteală și inevitabila prezență a consoartei-gazdă, cu ale sale subiecte preferate, imuabile verdicte și interdicții la porcoșenii.

Există și unele deosebiri între cei doi: Gheorghe fumează, dar nu bea, că se ferește. Ion s-a lăsat de fumat acum câțiva ani, dar le cam bea și nu se ferește. În realitate, deosebirile dintre cei doi erau mai multe, dar acestea se ascundeau dincolo de aparențe, în cotloanele existenței fiecăruia și a poveștii amândurora.

Bucureștiul centenar se prezintă ca un oraș căpușat de blocuri, majoritatea otova înghesuite în cartiere-ghetou ex-muncitorești sau înfipte ca nuca-n perete, precum turnul pustiu de lângă Catedrala greco-catolică. Blocuri în centru, blocuri la periferie. Alei de blocuri, străzi de blocuri, piețe între blocuri, bulevarde de blocuri. În cartiere, blocurile dețin majoritatea absolută. Paralelipipedele de zece etaje controlează și principalele axe de acces ale Capitalei, jalonând autoritar viața de zi cu zi a cvasitotalității bucureștenilor. Blocurile reabilitate termic în culori adesea țipătoare (pe gustul unui Ceafălată Frunte-ngustă) nu fac decât să scoată în evidență hidoșenia celorlalte, rămase ca niște carii neplombate, să nu uităm cum arătau în perioada ceaușistă. Aceste îmbâcsite cartiere de blocuri sunt parte a „mândrei” moșteniri din „iepoca de aur”. Ele coagulau muncitorește acele spații locative numite apartamente, multiplicare și supraetajate până la exasperare, necesare pentru a înghesui cât mai multe brațe de muncă destinate

industrializării forțate. Puțin a lipsit să nu apară la colț de stradă și cantinele publice cu meniu raționalizat standard și ore implacabile de masă, precum văzuse Ceașcă la „pretenul” Kim Ir Sen. Așa numitele cutii de chibrituri locative au fost concepute la fel: meschin de mici și joase (lustra atinge scăfârliia), cu băi și WC-uri fără aerisire, camere semi-decomandate (sugrumate de uși), pereți subțiri (dușmani ai intimității), balcoane strâmte (doar pentru borcanele de murături și damigenele de vin făcut în bucătărie). Blocul și apartamentele sale claustrofobe au constituit din start un mijloc de presiune psihologică de tip comunist asupra omului, de nivelare a personalităților, de strivire a individualităților. Inginerul stagiar trebuia să fie fericit dacă prindea o garsonieră vecină cu cea a muncitorului semianalfabet având categoria unu bază, proaspăt aterizat de la țară și care se îmbăta, cu zbierete și oale sparte, seară de seară. Profesorul era obligat, în timp ce corecta tezele sau extemporalele, să suporte ritualicul concert de dincolo de zid al cafetelii dintre nevasta casnică și soțul, șef de aprozar. Medicul nu avea altă șansă de odihnă și relaxare, decât în vacarmul chefurilor nocturne ale colocatarului, etern chefliu, de deasupra (mai ales la meciurile lui Dinamo) ș.a.m.d. Toți aceștia, fără deosebire de sex, vârstă, ocupație (religia nu se punea la socoteală pe atunci, decât dacă erai sectant) nu puteau scăpa de filtrul bârfei neostoite a țătelor reunite la scara blocului. Astfel încartiruit, „omul nou” era mai ușor de supus, de controlat, de manipulat în sensul dorit de semidoctul „genial” conducător.

Încă de pe vremea când erau copii, Ion și Gheorghe au fost nevoiți să se obișnuiască cu avatarurile vieții la bloc.